

ACADEMICA

REVISTĂ DE ȘTIINȚĂ, CULTURĂ ȘI ARTĂ EDITATĂ DE ACADEMIA ROMÂNĂ
PUBLICAȚIE LUNARĂ, FONDATĂ ÎN 1990 DE ACAD. MIHAI DRĂGĂNESCU
DIRECTOR: ACAD. EUGEN SIMION PREȘEDINTELE ACADEMIEI ROMÂNE

Nr. 32
Noiembrie
2004
Anul XV
169

Academicianul LIVIU CONSTANTINESCU... profesorul

Paul Georgescu

*Domnule președinte,
Onorată asistență,
Doamnelor și domnilor,*

Sunt profund emoționat și îmi este aproape imposibil să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru a ilustra ce a însemnat pentru noi toți, foști studenți sau colaboratori, academicianul Liviu Constantinescu.

Nu m-am gândit niciodată ca voi avea deosebita onoare să vorbesc despre neprețuitul nostru profesor în fața unei așa distinse asistențe. Spun simplu profesor pentru că toate generațiile de geofizicieni care au absolvit facultatea înainte de pensionarea domniei sale au asociat întotdeauna apelativul profesor cu numele academicianului Liviu Constantinescu.

Mă număr și eu printre absolvenții celor 22 de generații de studenți care au avut privilegiul de a urmări neuitatele cursuri ținute de profesorul Liviu Constantinescu. Am făcut parte chiar din promoția jubiliară a X-a formată la școala profesorilor Sabba Ștefănescu, Liviu Constantinescu, Iulian Gavăț și Radu Botezatu.

Pentru fiecare dintre noi prima întâlnire cu profesorul era un eveniment deosebit, încărcat de emoție și admirație. De la colegii din generațiile anterioare știam ce înseamnă audierea unui curs de gravimetrie sau magnetism. În urmă cu exact 45 de ani, îmbrăcat cât mai onorabil posibil pentru acele vremuri, cu cinci minute înainte de începerea cursului, m-am așezat în primul rând de bănci în așteptarea profesorului care, la al V-lea semnal care marca în acele vremuri ora exactă, a intrat în sală. Urmăream fascinat un sistem original și deosebit de eficient de prezentare a unor noțiuni ce se ordonau într-o clasificare zecimală care pentru mulți dintre noi a devenit o obișnuință ce ne-a urmărit până și în redactarea scrisorilor personale. Când a sunat de pauză, profesorul punea punct ultimei fraze a cursului. Eram prea

tânăr ca să înțeleg că această punctualitate era un semn de respect pe care domnia sa îl acorda auditoriului.

Fără ostentație, cu mult talent și înțelegere, profesorul încerca să ne învețe arta comunicării. Multe generații de studenți au învățat de la domnia sa cum trebuie redactată o lucrare pentru ca succesul ei să fie asigurat. Dintr-o singură privire observa cea mai mică greșală, astfel că puțini dintre noi se pot lăuda că au prezentat un text la care profesorul să nu fi intervenit înainte de a fi bun de tipar. Uneori avea chiar răbdarea să refacă textul în întregime, mai ales dacă acesta era scris într-una din limbile de circulație internațională.

Profesorul se remarcă nu numai prin vastitatea cunoștințelor și ușurința conversației în engleză, franceză, germană, italiană și chiar rusă dar și prin dorința sinceră de a transmite celor interesați rezultatele noilor cercetări geofizice aparute în diverse publicații. Când primeai subiectul proiectului de diplomă, aveai întotdeauna indicată și bibliografia. Când încercai să abordezi un subiect mai puțin cunoscut, profesorul era dispus să-ți împrumute cărțile sau revistele din biblioteca proprie. De multe ori profesorul, era acela care-ți selecta articolele de care aveai nevoie pentru studierea unei anumite probleme.

Aniversarea zilei sale de naștere – 24 noiembrie – devenise pentru o parte dintre noi un eveniment ce marca, într-un anumit sens, adevărata consacrare profesională. Aceasta, pentru că invitații domniei sale erau de obicei geofizicieni recunoscuți care se remarcaseră prin rezultate deosebite, dar și tinerii care susținuseră în anul respectiv teza de doctorat.

Avea o distincție care impunea un respect deosebit, greu de suportat de către autoritățile din trecut. Sunt puțini cei care și-au permis să se adreseze profesorului cu apelativul tovarășe profesor. Pentru noi toți noțiunea de Domn, în sensul bun al cuvântului, a fost indisolubil legată de profesorul Liviu Constantinescu. Nu a fost niciodată de acord cu diversele activități extraprofesionale impuse nouă de activiștii de partid ce doreau să lezeze personalitatea cadrelor didactice. Acesta a fost poate și principalul motiv pentru care profesorul s-a pensionat la cerere în plină forță creatoare, lipsind învățământul românesc de o personalitate de excepție. A continuat totuși să fie alături de noi, membrii colectivului de geofizică din cadrul unei catedre heterogene din care făceau parte specialiști din aproape toate domeniile științelor. După 1990 a revenit la nou înființata catedră de geofizică în calitate de profesor consul-

tant contribuind efectiv la elaborarea unor planuri moderne de învățământ în acord cu cerințele actuale de formare a viitorilor ingineri geofizicieni.

Îmi face o deosebită plăcere să vă reamintesc că Societatea Română de Geofizică, apărută în urmă cu 15 ani, își leagă numele și chiar existența de entuziasmul profesorului, care în martie 1990 a îmbrățișat cu multă căldură ideea înființării ei și a acceptat, în ciuda vârstei și a numeroaselor obligații, să fie primul ei președinte. A fost portdrapelul nostru în toate acțiunile interne și internaționale, contribuind în mod esențial la recunoașterea și includerea societății în rândul organizațiilor de profil din întreaga lume.

Dincolo de savantele-i preocupări, profesorul, n-a uitat niciodată de necazurile vieții cotidiene și prin felul său discret dar eficient a fost alături de noi în marile noastre încercări ajutându-ne să ne recapătăm încrederea și speranța în mai bine.

Noi toți, membrii catedrei de geofizică și a SRC am fost consternați când într-o carte apărută în

străinătate, unul din foștii săi studenți a îndrăznit să minimalizeze personalitatea profesorului și să-i aducă acuzații nefondate. Din păcate, n-am găsit atunci posibilitatea directă de a ne exprima public protestul față de incalificabilele acuzații aduse profesorului.

Nouă, foștilor săi studenți, colegilor de catedră și membrilor societății române de geofizică ne-a rămas amintirea de neșters a celui ce ne-a fermecat prin eleganța expunerilor și mai ales prin arta de a ne atrage în aventura cunoașterii.

Personalitatea domniei sale a impus în cercetarea geofizică românească un înalt nivel științific spre care ne-am străduit să ajungem prin muncă, cinste și talent.

Exemplu de ponderată exigență, proverbială punctualitate, profesionalism de excepție și evidentă vocație pentru activitatea didactică, profesorul a fost pentru noi toți un ideal la care n-am ajuns, și probabil nici nu vom ajunge vreodată.

09.10.2004

